

Nezkrotná

A stylized illustration of a woman's face, focusing on her eyes, nose, and lips. She is wearing a wide-brimmed purple hat that casts a shadow over her eyes. Her hair is dark and voluminous. The background is a mix of purple and red tones. The title 'Nezkrotná' is written in a decorative, blue-outlined font at the top.

Caroline Kornelová

Caroline Kornelová

Nezkrotná

Věnování

Tuto knihu věnuji s upřímnou láskou, vděčností
a radostí těm, kteří při mně vždy stojí,
podporují mě a záleží jim na mě. Vím, že to
se mnou čas od času není snadné, ale vězte,
že vás z celého srdce miluji!

ÚVOD

Jako mladá žena, která má okolo sebe spoustu vrstevníků, jež se potýkají s nejrůznějšími problémy, z nichž nejvíce převládají ty vztahové, mám možnost vyslechnout si na toto téma spoustu příběhů a historek. Prakticky neustále s někým řeším jeho situaci ve vztahu. Někdy své přátele jen vyslechnu, jindy se snažíme společně najít řešení. Netvrdím, že se snažím radit, protože radit někomu v tom, jak má řešit tu, či onu situaci, je jako říkat někomu, co má vše udělat, než zemře.

Říká se, že každý z nás je dobrý rádce. Ano, jsme dobří rádci, ale uměli bychom také najít řešení, když bychom byli v dané situaci?

Všechny situace jsou k zamyšlení a na každou situaci je nutné se podívat z více úhlů pohledu. Někdy však, ani když se my sami ocitneme v podobné, ne-li stejné pozici jako naše kamarádka, netušíme, co máme udělat. Rozhodovat se rozumem, či srdcem? Utápět se v tom, nebo jít dál? Trpět a snášet žal z lásky, či se s tím rychle vyrovnat? Každý jsme individuální, každý sneseme něco jiného. Někdo je beznadějný snílek (já) a doufá, že se opravdu vše může změnit v to lepší, i když všichni ostatní tvrdí, že tento boj je prohraný, jiný si zapakuje své věci a učiní rychlé zásadní rozhodnutí, neboť si myslí, že čekáním na změnu jen ztrácí čas.

Tak, či tak, nikdo nedovede říci, co je správné. To musíme vědět sami!

Já nám všem přeji, abychom, žijeme-li ve vztahu, nebo již svazku manželském věděli, že po svém boku máme spřízněnou duši a nikdo jiný pro nás lepší, než ten, kdo stojí po našem boku a doprovází nás na cestě životem, není, a pokud jsme sami, tak abychom si k sobě našli tu pravou sřízněnou duši, jež s námi bude snášet nejen to dobré, ale i to horší.

Nechť je Váš partner/Vaše partnerka pro Vás světlem, které Vám vždy usnadní cestu temnotou.

S láskou

Vaše Caroline

Kapitola první

Stál před zrcadlem. Neustále si uhlazoval své stříbřitě šedé sako. Byl značně nervózní. Věděl, že dostat tuto pozici by pro něj znamenalo opravdu mnoho. Jeho plat by dosáhl výšin, o kterých se mu kdysi jen zdálo, mohl by si koupit konečně lepší auto a přestěhovat se z té díry, kde nyní bydlí. Tedy ne, že by jeho byt nevypadal dobře, ale byl tuze malý a nepronikalo do něj příliš denního světla.

Dělalo se mu zle od žaludku. Jeho vědomí mu neustále připomínalo, že musí mluvit poklidně, srozumitelně, jasně a nesmí na sobě dát znát nervozitu, ačkoliv o tu práci velice stojí.

„No tak chlape, vzchop se,“ promlouval nahlas sám k sobě, pošlapoval nejistě před zrcadlem a s nejistotou sobě vlastní si prohlížel svůj sestřih. Svých kvalit, hodnot a zkušeností si byl vědom, z jistoty ho však vyvádělo prostředí, do kterého měl vstoupit. Spadra holding byla jedna z těch obřích firem, která ovládá prakticky vše. Drtí malé firmy, svým zaměstnancům poskytuje jen ty nejlepší podmínky, platí jim královsky a za to požaduje samozřejmě bezchybně odvedenou práci. Zkrátka, člověk se právě v Spadrě cítí opravdu jako člověk. Chodí každý den upravený v dobře padnoucím obleku, navoněný nejlepším parfémem, s business taškou

od těch nejznámějších značek. U takové společnosti si člověk nemůže dovolit vypadat zanedbaně.

Proto si Filip ještě jednou přísným pohledem zkontroloval svůj účes, prohrábl si hnědé vlasy, zkontrolovat své zuby. Jeho blankytně modré oči spočinuly na kravatě. S jejím uvázáním si dal extra práci. Alespoň s ní byl spokojen.

Když zavřel dveře od svého bytu, myslel na to, zda má skutečně vše, co potřebuje. Považoval by za neskutečnou prohru, kdyby něco důležitého zapomněl doma jen proto, že je nervózní a v důsledku toho i roztržitý. Vskutku chce zapůsobit, a proto je nutné, aby vše bylo v nejlepším pořádku. „Hlavně se nesmíš nechat ničím rozhodit, nesmíš! Ani nikým. Není nikdo, kdo by tě rozhodil,“ opakoval si a snažil se tak ujistit sám sebe, že vše bude v naprostém pořádku a že vše zvládne na výbornou.

Přijel před obří skleněnou budovu. Bedlivě si ji prohlédl od vchodu až do mrákotných výšin. „*Pane jo, ta musí mít alespoň 17 pater,*“ prohodil si v duchu a vydechl všechn vzduch, co měl v plicích, jakoby se tím ze sebe snažil setřást veškerou nejistotu. Třebaže mrakodrap viděl na fotkách na internetu, ve skutečnosti ho jeho majestátnost překvapila. Dokonale vyleštěná okna prudce odrážela sluneční svit do protějších budov. Stál neohroženě uprostřed města a svojí velikostí všem ostatním budovám okolo ukazoval, kdo je tu pánem.

Vykročil vstříc. V hale bylo mnoho lidí. Všichni vypadali jako ze škatulky. Byli dokonale upravení, dokonale upravení na dnešní

nedokonalý svět, který byl tam venku, za prosklenými dveřmi. Filip zamířil přímo na recepci, aby se ohlásil.

„Ehm, dobrý den, mám domluvenou schůzku, totiž pohovor s paní Ponnerovou, na 11. hodinu, pan Filip Hausner.“

Mladá a vcelku hezká recepční se mile pousmála. „Slečna, ne paní.“

„Prosím?“

„Řekl jste paní, ale majitelka a ředitelka Spadra holding je slečna, slečna Ponnerová. Tak se támhle zatím posaďte, já Vás ohlásím.“ Poukázala mu s úsměvem na tři černá sofá.

Filip si nebyl zcela jistý, proč mu recepční sdělila, že majitelka Spadra holding je ještě stále svobodná. Jako by na tom záleželo. On sem jde žádat o práci, nikoliv o ruku. Poté mu ale proběhla hlavou myšlenka, že nejspíše ho upozornila ze slušnosti, aby si neudělal ostudu. S touto myšlenkou se spokojil a brzy na to malé přátelské upozornění zapomněl.

„Tak pane Hausnere, můžete jít dál, slečna Ponnerová Vás očekává. Je to poslední patro, hned první dveře proti výtahu,“ upozornila ho recepční a pozorně ho sledovala.

Filip poděkoval a vydal se vstříc nejvyššímu patru budovy. Výtah dorazil s hlasitým cinknutím do patra a Filip se vydal hned vpřed k velkým hnědým dveřím. Před dveřmi kanceláře ještě několikrát přešlápl na místě, než se odhodlal zaťukat.

„Pojďte!“ ozvalo se zpoza dveří přísné a chladné vyzvání.

Před Filipem se rozprostírala ohromná, velice světlá a moderní místnost vypínající se do všech světových stran. Očima zamířil ke

stolu, kde stála opřená štíhlá bruneta se založenými rukama na prsou a hlavou pootočenou směrem k Filipovi. Černá sukně, tělové silonky, černé semišové lodičky a zelená saténová košile jí dokonale padly.

Filip polkl na prázdno. Nikoho takového nečekal. Cítil, jak mu růž stoupá do obou tváří a každý sval v jeho těle tuhne podivnou rychlostí.

„Ty vole, musíš něco udělat.“ Mozek mu dal impuls, aby nestál u vchodových dveří jako solný sloup a aby začal jednat. „Nesmíš se nechat vyvést z míry, nesmíš se nechat ničím a nikým rozhodit.“ opakoval si a chvatně vykročil vstříc mladé ženě.

„Dobrý den, paní Ponnerová, jsem Filip Hausner a přišel jsem se k Vám ucházet o pozici web administrátora.“

Podal jí ruku a podíval se jí do očí. Nemohl nepostřehnout, jak chladná byla. Její zlatavě hnědé oči se do něj nekompromisně, téměř až jedovatě zapíchly. Přimhouřila je a bedlivě ho sledovala. Její ruka byla hladká a jemná. Stisk měla ale velice pevný.

„Slečna! Jsem slečna Ponnerová. Ano, vím, kdo jste a vy bezpochyby víte, kdo jsem já. Dáte si něco?“ prohodila směrem k Filipovi a zatím obešla svůj stůl. „Nenechám se tebou rozhodit, ty malá mrcho,“ domlouval sám sobě v duchu Filip, který si nemohl nepovšimnout, jak arogantně mladá žena působila, ale zároveň také sám sebe proklínal v momentě, kdy ho upozornila na špatné oslovení za to, že jí nazval paní. Jako kdyby ho ta mladá recepční na toto neupozornila.

„Ano, z dostupných informací na internetu. Poprosím Vás o vodu,“ odpověděl rádoby v klidu, ale sám sobě se nezdál být přesvědčivý. Pokud však postřehla jakoukoliv nervozitu z Filipovy strany, nedala to na sobě nijak znát, ani se o ní nezmínila. Měla stále stejný, ledový pohled.

Postavila před něj sklenici s vodou a usedla za stůl. Změřila si ho bez jediného slova.

„Dobře, tedy z veřejně dostupných informací, což znamená co?“

„Z internetu. Víím, co jste vystudovala za školy, jaká je Vaše praxe a...“

„Ó můj Bože,“ neomaleně ho přerušila a začala se smát, očividně velice pobavena tím, co jí Filip říkal.

„Promiňte, řekl jsem něco špatně?“ Nejistota se do Filipa vkrádala čím dál tím více, až ho začala zcela pohlcovat. Také ale kdesi v sobě pociťoval vzrůstající vztek z toho, jak si s ním dovolila hovořit.

„Z internetu. Samozřejmě, že víím, že veškeré informace jsou dostupné na internetu. To, že vííte, co jsem vystudovala za školy a že znáte mojí praxi, neznamená, že vííte, kdo jsem já. Navíc na internetu si může každý zjistit cokoliiv.“

Pozorovala ho tím stále zcela nepřístupným pohledem. Filipovi docházela slova. „Tak co chceš sakra slyšet? Svoje jméno, datum narození, nebo co?“ Uvnitř sebe začínal vskutku zuřit, ale v jeho obličeji se stále zračila nejistota.

„Dobře, takže jmenujete se Angelika. Dle mého odhadu je Vám takových 26 roků,“

Opět mu do řeči vstoupila: „Ano, opět informace, které se dočtete na internetu. Začínáte mě lehce nudit.“ Potřásla hlavou, jako kdyby ze sebe chtěla veškeré to otravné něco, co právě v místnosti probíhalo, shodit. Její hnědé rovné vlasy se rozevlály kolem hlavy jako tisíce chaluh pod mořskou hladinou tančících s vlnami.

Filip byl zcela ochromen. Nevěděl, co chtěla, nebo co toužila slyšet. Rozhlédl se po místnosti. Hledal nějakou záchranu, jakoukoliv pomoc, či náповědu, která by mu pomohla z této prakticky bezvýchodné situace uniknout. Potom ho cosi zaujalo. Svým pohledem se zastavil u zvláštní dřevěné sochy. Byla to žena zahalena jen do roucha jako dříve, v dávných dobách, nosívala antická božstva. Jednou rukou si držela roucho a druhou ruku měla zvednutou nad hlavu. Opírala si o ni obličej, jako by se skrývala před světem.

„Ta socha,...“ I Angelika otočila hlavu směrem, kterým hleděl Filip.

„Jste to Vy,“ hlesnul. Bez jediného pohnutí hlavou otočila k Filipovi jen oči a pousmála se. Poté vstala od stolu a došla k němu. Seděl jako přikovaný. Ani se nepohnul. Opřela se přímo u něj o stůl a dívala se na něj stále s tím samým úsměvem.

„Výborně! Očividně máte nějaký pozorovací talent. A vidíte? Nemusíte mě zde jen nudit těmi hloupými tlachy, které slyším na pohovoru od každého. Stačí být jen všímavý a rázem je vše zajímavější,“ pochválila ho a Filipovi neuniklo, jaký důraz dala na poslední větu. Nerozumněl také ale tomu, jak by mu mohl být jeho pozorovací talent prospěšný v tom, aby získal tuto pozici. „Myslím,

že teď se konečně můžeme vydat k té praktické části,“ dodala bez okolků.

Filip si kladl otázku, co svým chováním a přístupem sledovala. Chtěla ho snad jen ponížit, nebo jí šlo o jeho pozorovací schopnosti? Ale k čemu by jí byly? Jsou snad jednou z důležitých součástí pozice, na kterou se hlásí? A kdyby ho chtěla ponížit, proč by to dělala? Vždyť jí nic neudělal. Jaký by proto měla důvod? Proto, že je očividně bohatá? Proto, že na společenském žebříčku stojí jinde, podstatně výše, než většina lidí, které Filip znal? Nebo proto, že on je o tři roky mladší, než ona? Nebyl schopen určit, o co jí šlo, v každém případě, byl rád, že splnil alespoň něco z toho, co očekávala, třebaže pro něj to nemělo žádný větší význam.

Vracela se na své místo a Filip si nemohl nevšimnout jejího perfektního zadečku. Sukně jí tak pevně obepínala boky, že se její, soudě dle Filipa, úžasně tvarované pozadí, nedalo přehlédnout. Sám se za to, kam se své možná budoucí nadřízené dívá, styděl, ale musel si přiznat, že tomu se nedalo odolat. Rád by v daný moment viděl muže, který by cudně hleděl jinam.

Neklidně si poposedl a začal z tašky vyndávat své reference.

„Mám tu pro vás reference od mých předešlých zaměstnavatelů.“ Angelika sledovala, jak roztřeseně vyndává z tašky papíry, jež jí absolutně nezajímaly. Viděla, jak moc nejistý byl a velice se tím v hloubi duše bavila. Trásl se mu ruce, papíry již byly navlhle z malých kapiček potu, které ulpěly na jeho dlaních. Některé dokumenty mu dokonce vyklouzly z ruky a dopadly na zem. Začal

je zpoza své pozice na židli horentně sbírat. Angelika sledovala jeho počínání v naprosté tichosti, ale tak, aby jí vůbec nic neuniklo.

„Já se... já se moc omlouvám,“ dodal celý rozčuchaný, když se konečně odlepil pohledem od podlahy. Nyní urychleně papíry rovnal do pořadí tak, v jakém jí je chtěl předat.

V této chvíli skutečně nervózní byl. Cítil to. Nebyl ve své kůži. Každý jeho nerv byl napjatý, každý sval ztuhlý, dokonce se mu zdálo, jako by mu z toho všeho, co se nyní odehrálo a ještě, zdá se, odehrává, zatuhla i krev v žilách. Připadal si, jako naprostý hlupák a v hloubi své duše sám sebe za nešikovné počínání proklínal. Nechápal, proč ho ta žena, ačkoliv musel uznat, že je velmi atraktivní, tak vyvádí z míry.

„Ukažte,“ pokynula mu slečna Ponnerová směrem k referencím. Nebyl si jistý, zda toto gesto udělala z milosti, aby si Filip nepřipadal ještě hloupěji, nebo proto, že ji skutečně zajímá, co se na těch papírech píše. V gestu, aby dostala hodnocení uchazeče o práci, směrem k Filipovi natáhla svou hebkou ruku.

Ve vší té neopatrnosti se Filipovi při podávání papírů podařilo strčit do skleničky s vodou, která stála před ním na stole. Ta se s hlasitým řinknutím převrátila a voda z ní zaplavila stůl. Jeho pohled spočinul na fleku, který se objevil v jeho rozkroku. Byl si jistý, že jeho obličej nyní připomínal obří rudé rajče. Nejistě se podíval na slečnu Ponnerovou. Ta měla stále neměnný výraz. Nevypadalo to, že by se bavila tím, co se Filipovi stalo a pokud ano, musel uznat, že byla mistryní v přetvářce. V klidu se naklonila kamsi na stranu svého stolu, otevřela šuplík a vytáhla bílé savé kapesníky.

Filip napřáhl přes stůl ruku, aby mu je mohla předat, ale slečna Ponnerová ucukla. Chvilku se na něj dívala s kapesníky v ruce. „Prosím, dáte mi ty kapesníčky?“ Zoufale se na ni díval a opravdu si přál, aby si s ním v tuto chvíli nehrála. Jeho pohled byl více než prosebný. Odpovědi se ale nedočkal.

Poklidně vstala a přešla, držíc kapesníky v ruce, nadruhou stranu stolu k němu. Hleděl na ní. Zaplavila ho snůška nejrůznějších pocitů. Nevěděl, co má očekávat, co se jí honí hlavou a co ji napadne. Stála před ním a hleděla do jeho očí. Pomalu se sehnula, ale pohledem stále setrvala v těch dvou studánkách. Ruku jemně natáhla k jeho rozkroku. Odvrátil zrak od jejích očí a sledoval pohyb její ruky. Tajil se mu dech. Uvnitř sebe cítil d'ábelsky rozrůstající se napětí a vzrušení zároveň. Uvědomoval si, že její oči se stále upřeně dívají do jeho obličeje a sledují každý záskub svalů, nervů, každou jeho mimiku a grimasu. Najednou ucítil v rozkroku lehký pohyb. Umístila mu na látku jeho kalhot kapesníčky a pomalu se narovнала.

„Sají velmi dobře.“ Šibalsky se usmála a poklidně odpochovala opět za stůl.

„*Ježíši kryste... no to si děláš...*“ Nechápal vůbec to, co se právě v místnosti děje, o co slečně Ponnerové jde a proč to dělá. Snaží se ho jen rozhodit? Nebo po něm touží? Opravdu ho tu svádí? Byl ještě více rozrušený, než předtím. V hlavě mu vznikl chaos. Sledoval její výraz, ale nespatriil žádnou změnu. Vypadá to, že to, co udělala, neřešila. Jakoby se snad jednalo o něco zcela běžného, o něco, co se děje každý den, naprosto normálně.

Velice plynule, jako by se nic nestalo, přešla k jeho referencím, nebo alespoň k tomu, co z nich po vodní lázni zbylo. Chvilku mlčky brázdila svými očima řádky. Nebylo poznat, zda si skutečně čte, co je v papírech napsáno, nebo jen tak brouzdá očima, aniž by zachytila jediné slovo z papíru.

„Výborně. Myslím si, že pokud nebudete jednat tak zbrkle, jako dnes, mohlo by se Vám u nás dařit a líbit,“ prohlásila, když zvedla oči od papírů.

„To znamená, že mě berete?“ zeptal se překvapeně Filip po faux pas, které předvedl.

„Ano, už to tak vypadá. Pracovat budete přímo pro mě. Vaše kancelář je támhle.“ Ukázala do prosklených dveří přímo naproti jejímu stolu. Filip zcela oněmnl. Zdá se, že právě dostal práci, o které snil. Bude mít svoji kancelář v té nejprestižnější společnosti vůbec, v budově sahající do mraků. V jeho srdci a duši se rozprostíral zcela blažený pocit, který se zračil i v jeho obličejí.

„O platu snad jste informován a o všem ostatním doufám také, z inzerátu. Pokud ne, máte jedinečnou příležitost se zeptat.“ Založila si ruce na stole, jako kdyby se chtěla modlit a hleděla na něj opět kamenným pohledem.

„Asi vím vše,“ dodal stále celý zkoprnělý a překvapený zároveň.

„Báječně. Zítra Vás zde očekávám v osm hodin ráno. Budu se těšit.“ Povstala poměrně rychle, avšak zcela ladně od stolu a podala Filipovi ruku. Její stisk byl opět tak pevný, jako před tím. Ačkoliv její obličej vypadal stále tak nekompromisně, zdálo se mu, že se pousmála. Věnovala mu velice hluboký pohled do očí a on zcela

cítil, jak to, co v tom pohledu bylo skryto, jím projelo, jako elektrický proud od hlavy až k patě. Rozloučil se a pospíchal do výtahu vstřebat vše to, co se dnešního dne odehrálo.

„Páni,“ povzdechl si na půl šťastně, že má práci a na půl vzrušeně, co vše ho asi v této práci čeká, protože kdesi v hloubi své duše tušil, že tato práce bude mít hlubší význam.

Kapitola druhá

Na druhý den ráno se Filip ani nemohl dospat. Byl tak nedočkavý, nadšený a natěšený, že neměl chvilku stání. Jeden by o něm snad smýšlel i jako o bláznovi, kdyby viděl jeho chování. Vše to, co ráno dělal, činil na přeskáčku, bezhlavě. Tu si čistil zuby a přitom jednou rukou oblékal kalhoty, tam zase dopíjel kafe a přitom si skládal dokumenty do aktovky. Bylo znát, že se nemůže dočkat svého nástupu na novou pozici. Přípravy mu netrvaly dlouho, a když byl s veškerými přípravami téměř hotov, zazvonil mu telefon.

„Halo?“

„Ahoj, Filipe, tak co, jak ti to včera dopadlo? Čekal jsem, že se pochlubíš, že povyprávíš, jak ten pohovor probíhal a ty nic,“ opáčil z druhé strany příjemný mužský hlas. Filipovi volal jeho dlouholetý přítel Adam, s kterým se vždy o všem bavil a věděl, že se na něj kdykoliv, když bude třeba, může spolehnout.

„Čau, no vidíš, já úplně zapomněl, nějak mi to vypadlo. Hele, až na menší trapasy to dopadlo dobře. Tu pozici jsem dostal. Budu pracovat ve Spadra holding jako web administrátor,“ pochlubil se a cítil, jak se mu hrud' rozpíná pýchou a hrdostí. Také se ale lehce zadurdil při vzpomínce na to, jak mu jeho budoucí nadřízená přiložila kapesníky na totálně promočenou látku jeho šedého obleku

v rozkroku. Rozhodl se o tomto malém trapasu svému kamarádovi neříkat. Věděl, jaká by byla jeho reakce. Nejspíše by se mu smál, Filip by mu udělal dobrý den, jenže Adam by si ho ještě dlouhou dobu dobíral a to si Filip nepřál. Rád by na celou nepříjemnou situaci, co možná nejdříve zapomněl.

„No tak chlape, to ti moc gratuluju. To musíme zapít, domluvíme se. A co ta tvoje šéfová? Je pěkná? A v pohodě?“ vyzvídal Adam tak, jak to muži dělávají, když se jedná o ženy, nebo auta.

„Díky. Jo, to bychom měli. No, ona je taková zvláštní...“ Filip se najednou při těch slovech zasekl.

Opravdu chtěl použít tento výraz? Byla zvláštní, nebo byla jen „jiná“? Svá? Nebyl si zcela jist, zda ji opravdu označil správným výrazem. Konec konců, soudí pouze z prvního dojmu. Ale co o ní ve skutečnosti ví? Třeba se tak chovala jen proto, že se sama necítila ve své kůži, i když na to tedy rozhodně nevypadala. Nebo možná neměla svůj den. Snad jí někdo ublížil? Vskutku se ale takto sexuálně chová někdo, komu někdo ublížil? To by měla být spíše ustrašená. Filip v rychlosti přemítal všechny možnosti. Přerušil ho ale jeho věrný vyzvědač.

„Jak zvláštní? Jako ošklivá? Nebo nosí příšerný hadry starý knihovnice? Nebo jak to myslíš?“

„Ne, ošklivá není. Ani nenosí nevkusný oblečení, naopak. Je taková ledová.“

„Ledová? Myslíš jako chladná? Nepřístupná?“

„Ne, ona je doslova ledová. Ne chladná. Jo, asi nepřístupná, tak bych to nazval. Možná arogantní, hele já sám nevím, až ji poznám víc, dám ti vědět. Takhle se mi těžko soudí, z prvního dojmu...“

Filip nechtěl a nehodlal dál rozebírat svoji nadřízenou. Bylo mu to nepříjemné. Navíc si uvědomoval, že ji zatím nemůže posuzovat, neboť ji nezná. Sám si však byl vědom, že Angelika se chovala více než sebejistě, na to, že se viděli první den, možná až krajně nemravně.

„Myslim si, že to s tou její chladnou povahou nebude tak žhavý, jak říkáš. V tom bude něco jinýho, tyhle ženský jsou...“ Filip věděl, na co Adam naráží, a proto se rozhodl ho včas zastavit a rozhovor ukončit.

„Uvidíme. Adame, musím končit. Ozveme se a domluvíme se na nějaký to posezeníčko. Běžim do práce. Tak zatím.“ A položil mu telefon. Byl nejvyšší čas vyrazit do své nové práce.

Po vstupu do budovy Spadry pokynul usměvavé recepční na znamení pozdravu. Ona mu jeho pozdrav stejně přátelsky oplatila a následovala ho pohledem, dokud nezmizel za zavírajícími se dveřmi výtahu. Filip byl rád, že našel někoho sympatického, kdo mu hned po ránu věnuje úsměv. Bylo to milé a nanejvýš přívětivé. Cítil se tak o poznání lépe, kor když věděl, že za krátko vstoupí do klece lvové.

„Dobrý den,“ pozdravil Filip, dnes již o něco jistěji, ale přesto ne ještě stále zcela ve své kůži svoji novou nadřízenou po vyzvání, že může jít dál.

„Dobré ráno. No ne! Jste přesný, jako švýcarské hodinky. To je vynikající. Miluji disciplínu.“ Při těchto slovech mu nevěnovala sebemenší pozornost. Seděla u stolu a vypisovala jakési papíry.

Filip neměl zdání, zda má jít dál, nebo stát i nadále kousek od dveří. Celá tato situace ho opět dělala nejistým. Nevěděl, zda si slečna Ponnerová libuje v situacích, kdy druhé vyvádí z míry, nebo je jen nevychovaná, v každém případě mu bylo velmi nepříjemně. Uvítal by, kdyby pochopila, že lidé se v takových situacích cítí hloupě, poníženi. Hraje si s nimi jako s loutkami, protože to oni jsou závislí na tom, co ona řekne, jak se ona zachová, podle toho oni jednají.

Přišlo mu hloupé ji rušit, a proto se rozhodl chvíli mlčky postávat a dívat se po místnosti. Spíše než po místnosti však jeho oči neustále brouzdaly k její osobě. Nemohl si nevšimnout, jak nádhernou má tvář. Dnes měla vlasy zčesané do drdolu, jen dva volné pramínky lemovaly její tvář. Líce měla zdravě růžové, ale pleť snědou, zřejmě opálenou od žhavého slunce v nějaké daleké exotické zemi. V uších měla drobné náušnice. Byl si jistý, že při platu, jaký bere, i když neznal jeho přesnou výši, se nebude jednat jen o ledajaké náušnice. Nejspíše budou s velmi drahými kameny, možná diamanty. Červené šaty, do kterých dnes odděla své božské tělo, jí padly opět na výbornou.

Filip byl tak zabrán do sledování jejího vzhledu, že úplně zapomněl, že na místě již nějakou tu chvíli stojí zcela nehnutě.

Slečna Ponnerová konečně odložila všechny ty dokumenty a otočila hlavu k Filipovi.